

maminka prozpěvuje, a když už se někdy přece jen zamračí, protože to chlapec přehnal s prosíváním a mouka s kakaem pocukrovaly prkenou podlahu, veškerá rozmrzelost je jenom dočasná a brzy ji rozptýlí povzbudivé aroma pečeného piškotu nebo požitek z vylizování misky.

Pro Vicki je společné pečení se synem hmatatelný důkaz toho, že je dobrá matka.

„Tos pekla ty – a s Alfiem?“ vyhrkla její kamarádka Ali s údivem zrovna v pondělí, když jí s odmítavým úsměvem vracela starožitnou dózu na sušenky.

Vicki v tu chvíli pocítila hřejivou vlnu uspokojení, že jí přítelkyně nepochválila jen vlastní pochoutky, ale také skutečnost, že je vyrobila spolu se svým dítětem.

„To mi pověz, jak zvládáš ten nepořádek?“ pokračovala Ali. „To musí být ten kantor v tobě! Já se Samem nikdy nepeču.“

Vicki je jako obvykle v duchu politovala.

„On to miluje,“ prohodila s typickou dávkou sebepodceňování a pokrčila rameny. A její rozcuchaný andílek v tom okamžiku jako na zavolanou zvedl oči a zazubil se na ni, pak jí vsunul ručku do dlaně a nabídl Aliinu tříletému chlapečkovi domácí sušenku. „A já zrovna tak.“

Dnes se jí k tomu pocitu uspokojení ovšem stále nedaří dobrat.

Užírání ji rozmrzelost, jak tak pohledem přelétá záplavy rozházeného lega, prádlo schlíple visící na sušáku, z náhlého popudu odhozené ponožky: jedna se povaluje na opěradle Alfieho ergonomicky tvarované židličky; ta druhá, odkopnutá pod bednu s hračkami, čeká na sebrání, zkroucená jako okoralý croissant.

Vicki si povzdechne a donutí se zklidnit dech. Nasaje vůni citronu, cukru a másla, která teď zaplavuje kuchyň a zalévá ji lahodně citrusovým horkým oparem. Časovač cinkne a ona z trouby vytáhne ukázkový citronový koláč: vazká žluť září na křupavém zlatavém korpusu předpečeném k naprosté dokonalosti. A Vicki se konečně usměje.

2

U pečení je důležité neškurdlit na přísadách a nic neodbývat. Nevěřte, že k úspěchu postačí minimální úsilí – vaše rodina si přece zaslouží jen to nejlepší.

Jsem zastávkyní střídmosti a hospodárnosti ve vedení domácnosti, ale pravdou zůstává, že nikdo netouží po nepoživatelném piškotu, špatně vykynutém bochníku chleba, masovém koláči plněném odřezky, ani po ubohém nákypu. Nezapomeňte: pečení je o péči.

Jennifer Briggsová, která na žulové lince své venkovské kuchyně v Suffolku právě hněte těsto na focacciu, se na okamžik zarazí a vyhlédne ven na zahradu obehnanou kamennou zídkou a ještě dál, až k obzoru. Ruce ji začínají bolet z náročné práce s těstem: natahování, hnětení a dalšího natahování, díky němuž se z mouky uvolní lepek. Lehounce pomoučenými konečky prstů si poškrabá svědící nos.

Po kuchyni s dotěrným mňoukáním přejde kočka – jedna ze dvou, které na ni při pečení dohlížejí, – a pak se posadí a bez hnutí zírá na obří americkou lednici.

„Ještě není čas krmení,“ oznámí jí Jennifer a vzápětí pobaveně dodává: „Aha, tak ty taky přemýšlíš o tomhle, jo? Víš, Mourku, mám dojem, že takové štěstí mít nebudu.“

Kočka zamrká a s neproniknutelným výrazem ve tváři si začne čistit kožíšek, zato Jennifer dál pozoruje inzerát pečlivě vystřižený z měsíčníku supermarketu Eaden's, který je na lednici přichycený magnetkou ve tvaru srdíčka.

„Hledáme nejlepší pekaře Británie,“ hlásá noticka stylizovaná do retro podoby propagandistických plakátů z první světové války.

„Vaše země vás potřebuje k přípravě nejbáječnějších britských dortů a koláčů.“

Pod nadpisem pak plamennou kurzivou vysvětluje, že společnost Eaden & syn, vlastníci sítě supermarketů, pátrá po „nové paní Eadenové“ – amatérské pekařce tak talentované, že se vyrovná manželce zakladatele řetězce, která zemřela teprve vloni a jejíž kuchařská kniha *Dokonalé pečení* vydaná v roce 1966 se během let stala naprosto kultovní záležitostí. Vítěz získá smlouvu na 50 000 liber spojených s rolí poradce při navrhování nové řady nejkvalitnějších pekařských výrobků, může se těšit na pravidelný sloupek v časopise a stane se tváří reklamní kampaně supermarketu. Nová paní Eadenová posléze dostane příležitost rozjet svou vlastní gastronomickou kariéru.

Vášnivou pekařku Jennifer soutěž nesmírně zaujala – a k vlastnímu údivu se dokonce hned přihlásila. Na *Dokonalém pečení* koneckonců vyrostla: její matka Kathleen Eadenovou vždycky považovala za největší kuchařskou autoritu a hlala její ódy na úchvatně hříšné zákusky.

Sama Jennifer u Eaden's pravidelně nakupuje a je přesvědčená, že v téhle soutěži skutečně půjde především o posouzení pekařských kvalit – navzdory poněkud hloupému požadavku, že dvojice vítězných pekařů z každého kola musí natočit propagační videoklip, který bude umístěn na YouTube.

Porotci jsou každopádně důvěryhodní: pohledný zakladatel proslulého pekařství Dan Keller a Harriet Strongová, autorka více než třiceti kuchařských knih a hvězda dlouhá léta vysílaného kulinářského pořadu. Tohle není žádná pokleslá reality show, nýbrž soutěžní klání vedené nejluxusnějším potravinářským řetězcem v zemi: obchodem, který si zakládá na prodeji nejkvalitnějších a nejčerstvějších bio produktů a věří, že jeho zákazníci nadevše milují pečení.

Jennifer je přesně takovou zákaznicí a přihlášku odeslala těsně před Vánoci. Pořád ji strašně mrzí, že se jí nikdo nezval, ačkoliv se tomu vlastně ani nediví. V pravidlech soutěže na webové stránce supermarketu drobným písmem pod čarou stálo, že si pořadatel vyhrazuje právo vybrat soutěžící tak, aby jejich zastoupení věrně odráželo demografické

rozložení země. Navíc kladli až přehnaný důraz na to, aby kandidáti nezapomněli připojit fotografii, a Jennifer má silné podezření, že je ve svých dvaapadesáti moc stará a tlustá, než aby měla šanci.

S povzdechem si představí, jak ji asi museli vidět ti, kteří přihlášky třídili – nejspíš sami dvacátníci jen o málo starší než její tři dcery, které teprve nedávno dosáhly dospělosti. Vlasy zastřižené do krátkého praktického mikáda: možná nudného a nepříliš lichotivého, ale neobyčejně vhodného pro ženu místního zubaře a členku konzervativního Ženského institutu. Široká laskavá tvář narušená růžovkou, která slouží coby důkaz životní hojnosti a zdánlivého nedostatku marnivosti. A nakonec váha, díky níž může názor, jež si o ní ostatní udělají, tak snadno sklouznout ke karikatuře: stereotypu žoviální a asexuální baculaté kuchařky.

Jennifer pokračuje v hnětení, ale najednou v ní vzkypí vztek a ona začne do těsta prudce bušit.

To když si uvědomí, že si během let na své tloustnutí způsobené tím, jak se ruku v ruce se stárnutím postupně prohlubovala i její záliba v pečení, zkrátka zvykla.

„Nikdy nevěřte hubenému kuchaři,“ zašveholí čas od času a zkříží své stále pevné ruce pod dmoucím poprsím, které mohutní s každou další velikostí oblečení a které se z jasně oddělených ňader dávno proměnilo v typicky matronovitou jednolitou hrud. Dnes, při velikosti 48, už ji nejde popisovat eufemismy jako „plnoštíhlá“, „boubelka“, a dokonce ani „kyprá“. Stehna se jí při chůzi třou o sebe a jsou stejně posetá striemi jako to těsto na focacciu, na kterém se při natahování objeví řady a řady vlasových trhlinek; její břicho pleská s vlhkým mlaskáním jako lehce vyšlehaná šlehačka.

Její dcery – kdyby se nad tím někdy vůbec namáhaly zamyslet – by nejspíš řekly, že to jejich matku nijak netrápí. Jennifer zkrátka vypadá jako dokonalé ztělesnění toho, čím také je: červenolící a korpulentní matka rodu; výtečná domácí kuchařka, která dokáže vykouzlit tučet vdolečků nebo piškotový dort z domácích vajec, pokud ji přátelé o své nadcházející návštěvě zprávi alespoň dvacet minut předem; neochvějný pilíř v samém srdci jejich rodiny.